

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

5. juni 1996 *

I sag T-75/95,

Günzler Aluminium GmbH, Ostfildern (Tyskland), ved advokat Jürgen Strauß,
Stuttgart, Uhlandstraße 11,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Claudia Schmidt, Kommissi-
onens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxem-
bourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-
Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 14. november
1994, dokument K(911) 3006, endelig udg., rettet til Forbundsrepublikken
Tyskland og vedrørende fritagelse for importafgifter,

har

* Processprog: tysk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.P. Briët, og dommerne B. Vesterdorf og A. Potocki,

justitssekretær: ekspeditionssekretær B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 18. april 1996,

afsagt følgende

Dom

De relevante retsfor skrifter

- 1 Artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 175, s. 1, herefter »forordning nr. 1430/79«), som ændret ved artikel 1, stk. 6, i Rådets forordning (EØF) nr. 3069/86 af 7. oktober 1986 om ændring af forordning nr. 1430/79 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 286, s. 1, herefter »forordning nr. 3069/86«), indeholder bestemmelse om, at »godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter kan indrømmes, når der foreligger andre særlige forhold end dem, der er omhandlet i afdeling A til D, og der ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse af den berettigede«.

- 2 Artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- eller eksportafgifter, som ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1, herefter »forordning nr. 1697/79«), indeholder bestemmelse om, at »de kompetente myndigheder kan undlade at foretage efteropkrævning af import- eller eksportafgift, der ikke er opkrævet som følge af en fejl, som de kompetente myndigheder selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, såfremt sidstnævnte i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter«.

Faktiske omstændigheder og sagens baggrund

- 3 Den 22. maj 1990, den 8. juni 1990 og den 26. juni 1991 importerede sagsøgeren nogle partier stænger af aluminiumslegering fra den tidligere Føderative Republik Jugoslavien. I henhold til de til grund herfor liggende købekontrakter skulle eventuel told i anledning heraf bæres af de jugoslaviske sælgere. Det var bl.a. af denne grund aftalt med sælgerne, at købesummen først skulle betales efter toldafgørelsen, således at den i givet fald kunne nedsættes med et beløb svarende til den betalte told.
- 4 Efter sagsøgerens toldangivelser traf det tyske toldsted henholdsvis den 25. maj 1990, den 11. juni 1990 og den 26. juni 1991 nogle toldafgørelser, hvorefter de pågældende indførsler var fritaget for told.
- 5 Meddelelserne om toldfritagelse beroede imidlertid på en fejl fra de tyske toldmyndigheders side. Præferenceordningen for Jugoslavien var for så vidt angår de pågældende perioder ophørt med at være i kraft, således som det fremgik af *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (herefter »EF-Tidende«) (jf. Kommissionens forordning (EØF) nr. 1280/90 af 15.5.1990 om genindførelse af opkrævningen af

told for perioden 19.5. — 31.12.1990 (EFT L 126, s. 22, herefter »forordning nr. 1280/90«) og Kommissionens forordning (EØF) nr. 1347/91 af 23.5.1991 om genindførelse af opkrævningen af told for perioden 27.5 — 31.12.1991 (EFT L 129, s. 21, herefter »forordning nr. 1347/91«).

- 6 Endvidere undlod toldstedet at give meddelelse til den centrale toldmyndighed, der fører tilsyn med kontingenter og lofter. Som følge heraf blev det, efter en efterfølgende kontrol af toldangivelserne, først konstateret i henholdsvis marts 1991 (vedrørende indførslerne i 1990) og august 1991 (vedrørende indførslerne i 1991), at toldfritagelserne var blevet meddelt med urette.
- 7 Henholdsvis den 23. april og den 30. juni 1992 fremsendte vedkommende toldkammer sagsøgeren nogle afgørelser om ændring af toldafgørelserne, hvorefter der skulle betales 29 429,79 DM i told.
- 8 Efter at sagsøgeren var blevet bekendt med, at man ville foretage efteropkrævning af told, forsøgte selskabet at komme i kontakt med sine jugoslaviske aftaleparter. Som følge af uroen i forbindelse med den i mellemtiden udbrudte borgerkrig lykkedes dette dog ikke.
- 9 Sagsøgeren indgav herefter en klage til de tyske toldmyndigheder med krav om, at der på grundlag af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 blev truffet bestemmelse om at undlade at foretage en efteropkrævning af told. Subsidiært ansøgte sagsøgeren om en fritagelse for importafgifter på grundlag af artikel 13 i forordning nr. 1430/79. Ved klagen ansøgte sagsøgeren på grundlag af nationale bestemmelser endvidere om, og blev inddrømmet, en udsættelse af betalingsfristen.

- 10 Den 2. maj 1994 anmodede de tyske myndigheder Kommissionen om at afgøre, hvorvidt der efter artikel 13 i forordning nr. 1430/79 var grundlag for at indrømme en fritagelse for importafgifter. Denne anmodning modtog Kommissionen den 16. maj 1994. Efter at have indhentet en udtalelse fra en gruppe eksperter bestående af repræsentanter for samtlige medlemsstater fastslog Kommissionen ved beslutning af 14. november 1994 rettet til Forbundsrepublikken Tyskland, at der ikke var grundlag for en fritagelse for importafgifter, idet sagsøgeren ikke kunne påberåbe sig at være uvidende om retsfor skrifter, der var blevet offentliggjort i EF-Tidende (herefter »den omtvistede beslutning«).
- 11 Ved skrivelse af 27. december 1994, som sagsøgeren modtog den 29. december 1994, blev den omtvistede beslutning meddelt sagsøgeren.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 3. marts 1995 har sagsøgeren herefter anlagt denne sag.
- 13 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Ved skrivelse af 15. marts 1996 har Retten dog opfordret parterne til skriftligt at besvare en række spørgsmål og til at fremlægge en række dokumenter. Ved skrivelser af henholdsvis 27. marts og 29. marts 1996 har Kommissionen og sagsøgeren besvaret disse spørgsmål og fremlagt de pågældende dokumenter.
- 14 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 18. april 1996.

15 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning af 14. november 1994 annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at træffe en ny beslutning vedrørende Tysklands anmodning af 2. maj 1994 angående godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter, under hensyntagen til Rettens retsopfattelse.

16 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Formaliteten for så vidt angår påstanden om, at Kommissionen tilpligtes at træffe en ny beslutning vedrørende Tysklands anmodning af 2. maj 1994

17 Ud over annullationspåstanden har sagsøgeren nedlagt påstand om, at Retten tilpligter Kommissionen at træffe en ny beslutning vedrørende Tysklands anmodning af 2. maj 1994 angående fritagelse for importafgifter.

- 18 Det bemærkes herom, at Fællesskabets retsinstanser efter fast retspraksis ikke under et annullationssøgsmål i henhold til EF-traktatens artikel 173 uden at gribe ind i den administrative myndigheds beføjelser kan tilpligte en fællesskabsinstitution at træffe de foranstaltninger, som opfyldelsen efter traktatens artikel 176 af en dom om annullation af en afgørelse indebærer (jf. senest Rettens dom af 9.11.1995, sag T-346/94, France-aviation mod Kommissionen, Sml. II, s. 2841, præmis 42).
- 19 Følgelig kan påstanden om, at Kommissionen tilpligtes at træffe en ny beslutning vedrørende Tysklands anmodning af 2. maj 1994, ikke antages til realitetsbehandling.

Realiteten

Annulationspåstanden

- 20 Sagsøgeren har i sagen fremsat ét anbringende, hvorved det gøres gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 13, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 1430/79, som ændret ved forordning nr. 3069/86.

Parternes argumenter

- 21 Sagsøgeren har for det første anført, at der ved fastlæggelsen af, om der foreligger »særlige forhold«, som omhandlet i artikel 13 i forordning nr. 1430/79, må tages hensyn til samtlige konkrete omstændigheder, idet bestemmelsen er udtryk for en generel billighedsklausul. Endvidere tillægger artikel 13 Kommissionen en skønsbeføjelse, hvorefter denne, når den træffer beslutning, skal basere sig på en korrekt og fuldstændig fastlæggelse af de faktiske omstændigheder. Ved den omtvistede beslutning har Kommissionen ikke opfyldt disse krav.

- 22 Det må i denne sammenhæng lægges til grund, at de fejlagtige toldafgørelser alene må tilskrives det tyske toldsteds forsømmelighed og fejl. Efter at have modtaget toldafgørelserne, hvorefter de pågældende indførsler var fritaget for told, betalte sagsøgeren i god tro de fuldstændige købesummer, således at selskabet på den nævnte baggrund undlod at stille krav om godtgørelse over for sine aftaleparter. Toldafgørelserne nævnte ikke muligheden for, at de senere kunne ændres (jf. ovenfor, præmis 3).
- 23 Sagsøgeren gør herefter gældende, at toldstedet undlod at underrette den centrale toldmyndighed, der var ansvarlig for tilsyn med kontingenter og lofter. Dette var årsagen til, at de oprindelige fejl først blev berigtiget efter to år (for så vidt angår de i 1990 gennemførte indførsler), henholdsvis et år (for så vidt angår den i 1991 gennemførte indførsel). Under den mundtlige forhandling har sagsøgeren endvidere gjort to omstændigheder gældende, som fremgår af de dokumenter, Kommissionen har fremlagt for Retten på dennes opfordring. For det første fremgår det heraf, at chefen for toldstedet erkendte, at såfremt dette behørigt havde underrettet den centrale toldmyndighed, ville denne straks have opdaget fejlene. For det andet fremgår det af de pågældende dokumenter, at ændringsafgørelserne blev fremsendt ca. tolv måneder efter, at fejlene, i marts og august 1991, var blevet opdaget.
- 24 Det er udelukkende på grund af disse uforklarlige forsinkelser, at sagsøgeren som følge af borgerkrigen i det tidligere Jugoslavien ikke længere er i stand til over for sine aftaleparter at stille krav om godtgørelse for den told, der blev truffet bestemmelse om efteropkrævning af.
- 25 For det andet gør sagsøgeren gældende, at begrebet »særlige forhold« er et retligt begreb, hvis indhold må fastlægges under hensyntagen til formålet med de pågældende importafgifter. Kommissionen burde herefter have undersøgt spørgsmålet om, hvorvidt anmodningen burde efterkommes, ved at sammenholde tilfældet med de forhold, i forbindelse med hvilke der udtrykkeligt gælder fritagelse for importafgifter. Det må på dette grundlag antages, at der bør gælde fritagelse for

importafgifter, når det formål af økonomisk art, der har været tale om i forbindelse med indførslen af de pågældende varer, ikke længere kan virkeliggøres som følge af omstændigheder, som importøren ikke har nogen indflydelse på.

- 26 Dette er netop tilfældet her. Sagsøgeren ville ikke have skullet bære nogen økonomisk byrde i anledning af en efteropkrævning, såfremt toldstedet havde anvendt de pågældende bestemmelser korrekt, eller såfremt fejlen var blevet berigtiget inden for et rimeligt tidsrum. Den centrale jugoslaviske myndighed kan nemlig ikke længere efterkomme begrundede anmodninger om godtgørelser, idet den er ophørt med at eksistere. Følgelig bør der også i det foreliggende tilfælde ske fritagelse for importafgifter.
- 27 For det tredje gør sagsøgeren — for så vidt angår betingelsen i artikel 13 i forordning nr. 1430/79 om, at der ikke må være »begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse af den berettigede« — gældende, at det ikke kan bestrides, at selskabet ikke har udvist forsømmelighed eller forsøgt ved hjælp af urigtige oplysninger at opnå en uberettiget økonomisk gevinst, og at det fremgår af retspraksis, at kravet om at skabe sig vished om den gældende fællesskabsret på de pågældende områder ved læsning af EF-Tidende kun gælder en erhvervsdrivende, der hovedsagelig beskæftiger sig med import og eksport (jf. Domstolens dom af 12.7.1989, sag 161/88, Binder, Sml. s. 2415, præmis 22). Da sagsøgeren kun lejlighedsvis gennemfører importforretninger, således at selskabet må anses for at være en erhvervsdrivende uden erfaring på dette område, kan det ikke med rimelighed forlanges, at selskabet er bedre underrettet end toldmyndighederne, og endnu mindre, at det skal være i stand til at vurdere, om disse myndigheders afgørelser er rigtige.
- 28 Over for det af Kommissionen anførte, hvorefter sagsøgeren ikke kan påberåbe sig billighedsklausulen i artikel 13 i forordning nr. 1430/79, idet selskabet efter tysk ret kan anfægte ændringsafgørelser vedrørende afgifter (jf. Domstolens dom af 12.3.1987, forenede sager 244/85 og 245/85, Cerealmangimi og Italgrani mod Kommissionen, Sml. s. 1303, præmis 17), gør sagsøgeren gældende, at selskabet har gjort dette, og at det netop var som led i denne procedure, at selskabet ex tuto og

subsidiært ansøgte om en fritagelse for told i medfør af artikel 13. Da sagsøgeren ingen indflydelse har haft på, at de tyske myndigheder i første række ønskede at tage stilling til ansøgningen om fritagelse for told og herved fremsendte en forespørgsel vedrørende dette spørgsmål til Kommissionen, kunne forespørgslen ikke afslås på det grundlag, at den nationale klagesag fortsat var under behandling.

- 29 Endelig anfører sagsøgeren, at selv om henholdsvis artikel 13 i forordning nr. 1430/79 og artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 har »samme formål«, må det anses for tvivlsomt, om det heraf kan udledes, at de omstændigheder, hvorunder de to bestemmelser kan finde anvendelse, er de samme. Under alle omstændigheder har sagsøgeren opfyldt sin forpligtelse til agtpågivenhed som forudsat i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79.
- 30 Kommissionen har i første række gjort gældende, at adgangen i henhold til tysk ret til at anfægte gyldigheden af ændringsafgørelserne af 23. april og 30. juni 1992 indebærer, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig artikel 13 i forordning nr. 1430/79, idet denne bestemmelse er udtryk for en generel billighedsklausul (jf. Domstolens dom af 15.12.1983, sag 283/82, Schoellershammer mod Kommissionen, Sml. s. 4219, præmis 7, og ovennævnte dom i sagen Cerealmangimi og Italgrani mod Kommissionen, præmis 10). Når der består en sådan klageadgang, er det ufornuddent, at der træffes en afgørelse på grundlag af billighedsklausulen (jf. herved dommen i sagen Cerealmangimi og Italgrani mod Kommissionen, præmis 17).
- 31 Antages det, at sagsøgeren alligevel kan påberåbe sig artikel 13 i forordning nr. 1430/79, gør Kommissionen gældende, at indholdet af begrebet »særlige forhold« ikke er nærmere fastlagt. Begrebets indhold må fastlægges i lyset af de former for tilfælde, der er opregnet i afdeling A til D i forordning nr. 1430/79 og under hensyntagen til, at der er tale om en billighedsklausul.
- 32 Hvad nærmere angår den fejl, som de tyske toldmyndigheder begik, anfører Kommissionen, at de former for ganske usædvanlige tilfælde, som udtrykkeligt er opregnet i forordning nr. 1430/79, angår importerede varer, der ikke kan anvendes

til det formål, som var tilsigtet ved indførslen. Et sådant tilfælde foreligger ikke her. Den blotte omstændighed, at fortjenesten i forbindelse med importen ikke har været så stor som påregnet, medfører ikke, at der er tale om særlige forhold.

- 33 Hvad angår det af sagsøgeren anførte om, at de jugoslaviske aftaleparter ikke længere eksisterer, fremgår det af retspraksis, at det er uden betydning, at sagsøgeren ikke længere kan rejse krav over for sine aftaleparter i det tidligere Jugoslavien (jf. Domstolens dom af 13.11.1984, forenede sager 98/83 og 230/83, Van Gend & Loos og Bosman mod Kommissionen, Sml. s. 3763, præmis 16, og af 6.7.1993, forenede sager C-121/91 og C-122/91, CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen, Sml. I, s. 3873, præmis 37).
- 34 Det følger heraf, at omstændighederne i sagen ikke kan være udtryk for særlige forhold, som forudsat i artikel 13 i forordning nr. 1430/79.
- 35 Under alle omstændigheder har sagsøgeren udvist »åbenlys forsømmelse«, jf. artikel 13 i forordning nr. 1430/79. De pågældende retsforskrifter er så enkle, at fejlen uden vanskeligheder kunne opdages (jf. Domstolens dom af 26.6.1990, sag C-64/89, Deutsche Fernsprecher, Sml. I, s. 2535, og, for så vidt angår et tilfælde, hvor det modsatte var gældende, Domstolens dom af 22.10.1987, sag 314/85, Foto-Frost, Sml. s. 4199, præmis 25). Sagsøgeren har herved ikke oplyst, at selskabet havde vanskeligheder ved at få adgang til EF-Tidende (jf. Domstolens dom af 15.5.1986, sag 160/84, Kavallas m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1633).
- 36 Hvad angår spørgsmålet om sagsøgerens angivelige manglende erfaring gør Kommissionen gældende, at sagsøgeren på denne baggrund nøje burde have sat sig ind i de relevante bestemmelser og offentliggørelser. Ville sagsøgeren sikre sig mod efterfølgende at skulle betale afgift, burde selskabet ikke uden videre have regnet med afgørelsen, hvorefter der ikke skulle betales told.

- 37 Hvad endelig angår det af sagsøgeren anførte, hvorefter det ikke kan forlanges, at en importør er bedre underrettet end toldmyndighedernes embedsmænd, gør Kommissionen gældende, at Domstolen allerede har forkastet et sådant argument (jf. ovennævnte dom i sagen Deutsche Fernsprecher, præmis 17).

Rettens bemærkninger

- 38 Det bemærkes indledningsvis, at der i henhold til forordning nr. 1280/90 og nr. 1347/91 skulle opkræves told ved de pågældende indførsler, hvilket er ubestridt. Hvad angår de to første indførsler, der blev gennemført henholdsvis den 22. maj og den 8. juni 1990, var opkrævningen af told ved import til Fællesskabet af varer som de omhandlede med oprindelse i Jugoslavien således blevet genindført ved artikel 1 i forordning nr. 1280/90 for perioden 19. maj — 31. december 1990. Hvad angår den tredje indførsel, der blev gennemført den 26. juni 1991, var opkrævningen af told ved import til Fællesskabet af varer som de omhandlede med oprindelse i Jugoslavien blevet genindført ved artikel 1 i forordning nr. 1347/91 for perioden 27. maj — 31. december 1991.
- 39 Det lægges endvidere til grund, at det beroede på en fejl fra det tyske toldsteds side, at der ikke blev opkrævet told ved de tre indførsler, og at de tyske myndigheder senere tog skridt til at opkræve den told, som sagsøgeren ikke var blevet afkrævet ved indførslerne. Det fremgår yderligere af sagen, at sagsøgeren endnu ikke har erlagt tolden.
- 40 Under disse omstændigheder må kravet om fritagelse for efteropkrævning vurderes på grundlag af forordning nr. 1697/79, jf. navnlig artikel 5, stk. 2, hvorefter »de kompetente myndigheder kan undlade at foretage efteropkrævning af import- eller eksportafgift, der ikke er opkrævet som følge af en fejl, som de kompetente

myndigheder selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, såfremt sidstnævnte i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter«. Formålet med forordning nr. 1697/79 er således, jf. artikel 1, at fastlægge de betingelser, hvorunder myndighederne kan efteropkræve de import- eller eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (jf. Domstolens dom af 12.11.1981, forenede sager 212/80-217/80, Salumi m.fl., Sml. s. 2735, præmis 7). Det bemærkes herved, at det fremgår af de dokumenter, som de tyske myndigheder forelagde Kommissionen, at sagsøgeren, efter at afgørelserne om ændring af toldafgørelserne var blevet fremsendt til selskabet, principalt forlangte, at der på grundlag af artikel 5, stk. 2, blev truffet bestemmelse om at undlade at foretage en efteropkrævning.

- 41 Det bemærkes dernæst, at forordning nr. 1697/79, der ved artikel 251 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1) blev ophævet med virkning fra den 1. januar 1994, var i kraft på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, idet indførelserne fandt sted i henholdsvis 1990 og 1991, og ændringsafgørelserne blev truffet i 1992.
- 42 Med hensyn til anvendelsen af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 bemærkes, at de kompetente toldmyndigheder i henhold til denne bestemmelse kan undlade at foretage efteropkrævning af importafgift, såfremt følgende tre betingelser alle er opfyldt: Den oprindelige undladelse af opkrævning af afgifterne skal skyldes en fejl, som de kompetente myndigheder selv har begået, den afgiftspligtige skal have handlet i god tro — dvs. at vedkommende ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget myndighedernes fejl — og den afgiftspligtige skal have overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter vedrørende toldangivelsen (jf. senest Domstolens dom af 4.5.1993, sag C-292/91, Weis, Sml. I, s. 2219, præmis 14). Såfremt disse betingelser er opfyldt, har den afgiftspligtige krav på, at der undlades efteropkrævning (jf. dommen i Weis-sagen, præmis 15). Derimod er det tilstrækkeligt til, at en ansøgning om, at der undlades efteropkrævning, ikke bør imødekommes, at en af de nævnte tre betingelser ikke er opfyldt.

- 43 Retten finder, at der i første række bør ske en undersøgelse vedrørende den anden betingelse, dvs. af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende erhvervsdrivende kunne have opdaget fejlen. Der må herved foretages en konkret vurdering på grundlag af samtlige omstændigheder i sagen, hvorved der navnlig må tages hensyn til fejls karakter, den erhvervsdrivendes erfaring og den agtpågivenhed, han har udvist (jf. Domstolens dom af 1.4.1993, sag C-250/91, Hewlett Packard France, Sml. I, s. 1819, præmis 28).
- 44 Hvad angår karakteren af den fejl, som den pågældende tyske myndighed begik, da den i strid med de gældende retsforskrifter fritog de pågældende indførsler for told, finder Retten, at disse retsforskrifter var så enkle, at de uden vanskeligheder kunne forstås. Det fremgår således klart af de utvetydige bestemmelser i forordning nr. 1280/90 og nr. 1347/91, at tolden var blevet genindført på tidspunktet for indførslerne.
- 45 Hvad angår spørgsmålet om sagsøgerens erfaring finder Retten at burde forkaste det af selskabet anførte, hvorefter det må anses for en erhvervsdrivende uden erfaring, idet det kun lejlighedsvis har importeret stænger af aluminium fra udlandet, således at det ikke med rimelighed kan forlanges af sagsøgeren, at selskabet er bedre underrettet end toldmyndighederne, og endnu mindre, at det skal være i stand til at vurdere, om disse myndigheders afgørelser er rigtige.
- 46 Det fremgår således af sagens akter — og sagsøgeren har ikke bestridt dette — at selskabet gennemførte elleve indførsler af aluminiumsstænger i 1990 og otte indførsler i 1991, og at hver enkelt af disse repræsenterede en ikke ubetydelig værdi. Selv om sagsøgeren ikke i det væsentlige beskæftiger sig med import og eksport, må det lægges til grund, at selskabet har opnået en vis erfaring med hensyn til import af de pågældende varer. Sagsøgeren har endvidere tidligere, som det fremgår af sagen, foretaget sådanne transaktioner, i forbindelse med hvilke told var blevet beregnet (jf. ovennævnte dom i sagen Deutsche Fernsprecher, præmis 21).

- 47 Hvad angår det af sagsøgeren anførte, hvorefter det ikke kan forlanges, at en importør er bedre underrettet end toldmyndighedernes embedsmænd, bemærkes blot, at Domstolen allerede har forkastet en sådan argumentation under henvisning til, at såfremt denne opfattelse blev anerkendt i almindelighed, ville det i praksis blive umuligt at foretage efteroprævning, eftersom fejlen nødvendigvis altid er begået af en ansvarlig embedsmand, der ikke har undersøgt alle faktiske og retlige forhold i sagen. Artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 ville i så fald være uden genstand, da bestemmelsen klart forudsætter, at årsagen til, at de omhandlede afgifter ikke er opkrævet, er en fejl fra de kompetente myndigheders side (jf. dommen i sagen *Deutsche Fernsprecher*, præmis 17).
- 48 Hvad endelig angår spørgsmålet om sagsøgerens agtpågivenhed finder Retten efter omstændighederne i sagen, at sagsøgeren ikke har udvist tilstrækkelig agtpågivenhed. Det bemærkes herved, at sagsøgeren under den skriftlige forhandling har gjort gældende, at det var blevet aftalt med selskabets jugoslaviske aftaleparter, at disse skulle bære omkostningerne til en eventuel told. Sagsøgeren har herom navnlig anført, at det var aftalt, at købesummen først skulle betales, efter at toldmyndighederne havde fremsendt deres toldafgørelse, således at købesummen i givet fald kunne nedsættes med et beløb svarende til den betalte told.
- 49 Det må imidlertid fastslås, at det fremgår af sagsøgerens svar på Rettens skriftlige spørgsmål, at købesummen for så vidt angår de to indførsler i 1990 blev betalt, før sagsøgeren havde modtaget toldstedets toldafgørelse. Den første indførsel fandt således sted den 22. maj 1990, og toldafgørelsen blev meddelt den 25. maj 1990. Sagsøgeren havde imidlertid allerede den 17. maj 1990 foretaget betaling, før indleveringen af toldangivelsen. Hvad angår den anden indførsel fandt denne sted den 8. juni 1990, og toldafgørelsen blev meddelt den 11. juni 1990, mens sagsøgeren havde foretaget betaling allerede den 8. juni 1990. Sagsøgeren påtog sig dermed en økonomisk risiko, som efter de bestående aftaleforhold, jf. ovenfor, præmis 3, ikke var uomgængeligt nødvendig. Herefter kan sagsøgeren ikke hævde at have haft en berettiget forventning, som blev skuffet, for så vidt angår gyldigheden af de pågældende toldafgørelser, hvorved bemærkes, at artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 navnlig har til formål at beskytte afgiftsskyldners berettigede

forventning med hensyn til, at samtlige forhold, som ligger til grund for afgørelsen om at foretage eller undlade efteropkrævning, er korrekte (jf. herved Domstolens dom af 27.6.1991, sag C-348/89, Mecanarte, Sml. I, s. 3277, præmis 19).

50 Der må endvidere gives Kommissionen medhold i, at såfremt sagsøgeren ville sikre sig mod efterfølgende at skulle betale afgift, burde selskabet have sat sig ind i de relevante bestemmelser og offentliggørelser. Det bemærkes herved, at det fremgår af fast retspraksis, at de relevante fællesskabsretlige bestemmelser fra datoen for offentliggørelsen i EF-Tidende udgør de eneste positive retsregler på området, som enhver må formodes at kende (jf. Domstolens dom af 28.6.1990, sag C-80/89, Behn, Sml. I, s. 2659, præmis 13, og dommen i Binder-sagen, a.st., præmis 19). En opmærksom erhvervsdrivende må antages at have kunnet opdage den pågældende fejl ved læsning af EF-Tidende, som de omhandlede forordninger blev offentliggjort i nogle dage før indførslerne (jf. dommen i Binder-sagen, a.st., præmis 20). Der kan ikke gives sagsøgeren medhold i, at der ved denne retspraksis alene sigtes til erhvervsdrivende, der i det væsentlige beskæftiger sig med import og eksport.

51 Det må følgelig lægges til grund, at sagsøgeren med rimelighed kunne forventes, jf. artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79, at have opdaget de tyske myndigheders fejl med hensyn til spørgsmålet om toldfritagelse. Da en afgiftspligtig kun har krav på, at der ikke foretages efteropkrævning af told, såfremt samtlige betingelser i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 er opfyldt, må det herefter fastslås, at det ville have været berettiget at undlade at efterkomme en anmodning vedrørende manglende opkrævning af den pågældende told, i det tilfælde, at de tyske myndigheder havde anmodet Kommissionen om at træffe afgørelse om, hvorvidt artikel 5, stk. 2 — og ikke artikel 13 i forordning nr. 1430/79 — ville kunne finde anvendelse (jf. ovenfor, præmis 10).

52 Da det fremgår af retspraksis, at betingelsen i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 om, at fejlen med rimelighed kunne forventes opdaget, svarer til betingelsen i artikel 13 i forordning nr. 1430/79 om »urigtigheder eller åbenlys

forsømmelse« (jf. dommen i sagen Hewlett Packard France, a.st., præmis 46), må nærværende anbringende herefter forkastes som værende uden grundlag, idet sagsøgeren således under alle omstændigheder ikke har ført bevis for, at der ikke foreligger »åbenlys forsømmelse«, som forudsat i artikel 13 i forordning nr. 1430/79.

- 53 Da Kommissionen har taget stilling til den omhandlede anmodning på grundlag af artikel 13 i forordning nr. 1430/79 og ikke på grundlag af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 (jf. ovenfor, præmis 40), bør der dernæst ske en undersøgelse af spørgsmålet om de eventuelle følger heraf, også selv om sagsøgeren ikke har fremsat noget anbringende om dette spørgsmål.
- 54 Det fremgår af ordlyden af artikel 13 i forordning nr. 1430/79, at det er en forudsætning for, at denne bestemmelse kan finde anvendelse, at følgende to betingelser begge er opfyldt: Der skal foreligge særlige forhold, og der må ikke være begået »åbenlys forsømmelse« eller »urigtigheder«, således at det er tilstrækkeligt til, at der ikke bør indrømmes fritagelse for afgift, at en af disse to betingelser ikke er opfyldt (jf. herved dommen i sagen Kavallas m.fl. mod Kommissionen, a.st.). I den anfægtede beslutning fandt Kommissionen, at den omhandlede anmodning savnede grundlag, idet genindførelsen af told var blevet offentliggjort i EF-Tidende. Indholdet af EF-Tidende kan gøres gældende over for enhver afgiftspligtig, idet disse må formodes at have kendskab til deri offentliggjorte retsfor skrifter. Kommissionen antog derved i det væsentlige, at sagsøgeren ikke havde godtgjort, at selskabet ikke havde gjort sig skyldig i »åbenlys forsømmelse«, som forudsat i artikel 13.
- 55 Selv om Kommissionen burde have vurderet sagsøgerens krav på grundlag af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 (jf. ovenfor, præmis 40), gælder det dog, at henholdsvis artikel 13 i forordning nr. 1430/79 og artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 tjener samme formål, nemlig at begrænse efteropkrævning af import- eller eksportafgifter til tilfælde, hvor efterbetaling er velbegrundet og forenelig med det grundlæggende princip om beskyttelse af den berettigede forventning. Som allerede fastslået ovenfor i præmis 52, følger det heraf, at betingelsen i artikel 5,

stk. 2, i forordning nr. 1697/79 om, at fejlen med rimelighed kunne forventes opdaget, svarer til betingelsen i artikel 13 i forordning nr. 1430/79 om »urigtigheder eller åbenlys forsømmelse«. Ved at vurdere sagsøgerens tilfælde på grundlag af artikel 13 i forordning nr. 1430/79 har Kommissionen begået en retlig fejl, men Retten finder, at denne alene er af rent formel art, idet den efter omstændighederne i sagen ikke har haft nogen afgørende betydning for resultatet af Kommissionens vurdering af det konkrete tilfælde, der blev forelagt den. Herefter bør den omtvistede beslutning ikke annulleres med den begrundelse, at Kommissionen traf afgørelse på et forkert retligt grundlag.

- 56 Følgelig, og da det er blevet fastslået, at sagsøgeren med rimelighed kunne forventes, jf. artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79, at have opdaget fejlene i de omhandlede afgørelser om fritagelse for told i forbindelse med de pågældende indførsler, finder Retten, at det var med føje, at Kommissionen ved den omtvistede beslutning traf den afgørelse, at anmodningen om, at der ikke blev foretaget efteroprævning af told, ikke kunne imødekommes.
- 57 Som følge heraf bør nærværende annullationspåstand forkastes. Det anlagte søgsmål må herefter i det hele forkastes.

Sagens omkostninger

- 58 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har nedlagt en sådan påstand, hvorfor sagsøgeren bør dømmes til at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEEN (Tredje Afdeling)

- 1) Sagen afvises, for så vidt der er nedlagt påstand om, at Retten meddeler Kommissionen påbud.

- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen.

- 3) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Briët

Vesterdorf

Potocki

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. juni 1996.

H. Jung

C.P. Briët

Justitssekretær

Afdelingsformand